

introit: 1 Petr2; 2 - 6

píseň:221

modlitba:

1.čtení: Jan 20; 19 - 25

píseň: 256

oznámení:

chvály:

2. čtení: Jan 20; 26 – 29

...,Nepochybuji a věř“

„Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Velikonoce jsou za námi a co dál? Cožpak už vše důležité nezaznělo?

Ještě nám v uších zní velikonoční chvalozpěv vzkříšení, ještě neoschl kalich, kterým jsme si při Večeři Páně připomněli cenu, kterou musel Boží syn zaplatit a už je zde další neděle. Nebyl to jen sen? Tolik se toho odehrálo. Možná, že podobně uvažovali i učedníci, kteří se sešli ještě ten nedělní večer, co se dozvěděli tu senzační a těžko uvěřitelnou zprávu, že Ježíšův hrob je prázdný.

Ano, Petr s Janem se byli na vlastní oči přesvědčit, a skutečně v hrobu našli pouze lněná plátna a šátek, kterým byla ovázána Ježíšova hlava, ale co to dokazuje? Skutečně mohou věřit ženám, které měly andělské zjevení, skutečně se Marie Magdaléna setkala se Vzkříšeným Pánem? Jde z toho všeho trochu strach. Římané prý pátrají, ale zatím se nic nezjistilo. Co když teď půjdou po nich? Bylo by to logické, všichni je přece denně vídali chodit s Ježíšem. Tato večerní bohoslužba byla trochu neobvyklá, je zde zdůrazněno, že se ze strachu shromáždili za zavřenými dveřmi. To zní trochu podezřele. Když se dnes koná nějaké jednání za zavřenými dveřmi, zpravidla se ti, kteří se tam zavrou, obávají nějakého vlivu zvenčí. Na dveřích visí cedulka: „Bez účasti veřejnosti“, nebo bez účasti médií. Nervozita stoupá, musíme si to probrat pěkně mezi sebou, vždyť nikdo nevíme co bude dál.

Velký Pátek a Velikonoční neděle - to byl obrovský zlom v chápání a myšlení těch, kteří trávil s Ježíšem každou volnou chvíli. Jak si teď bez něj poradí? A do těchto obav a pochybností najednou vstupuje sám Vzkříšený. Najednou je znovu uprostřed nich a oni slyší: „**Pokoj vám**“. Ukazuje jim své probodené ruce a bok... opravdu není žádná pochybnost. Jak to, že je znovu mezi nimi? Zkusme se teď soustředit na jeho poselství.

Bohoslužba za zavřenými dveřmi se totiž najednou otvírá světu... Ježíš jim říká: „**Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.**“ Ze všeho nejvíc nám to připomíná ordinaci ke službě – vyslání na Boží pole. Učedníci jsou plní radostného vzrušení, čekají je nové věci. Jsou vysláni k tomu, aby zvěstovali evangelium – radostnou zprávu o Boží milosti, o odpuštění hříchů. Dokonce mají toto odpuštění skrze to, co Ježíš na kříži vykonal, zvěstovat. K tomu dostávají také potřebné vybavení. Do boje se přece nechodí bez výbroje - Ježíš jim dává díl svého Ducha a to dokonce ještě před jeho sestoupením o Letnicích. Zvláštní chvíle - to bylo poprvé, co se Ježíš svým učedníkům zjevil ve svém vzkříšeném těle. Ten oddíl z Písma ale nese název „dvojí zjevení v Jeruzalémě.“

To druhé se odehrává až další neděli a je pro nás už navždy spojeno s učedníkem Tomášem. Učedníci plní radostného odhodlání a misijního zápalu zvěstují Tomášovi: „**Viděli jsme Pána**“! Po takové radostné zprávě bychom čekali také radostnou odpověď, možná něco ve stylu velikonočního pozdravu, se kterým se můžeme dodnes setkat třeba na Ukrajině: „**Christos voskres**“ a odpověď zní „**voistinu voskres**“ „**Kristus byl vzkříšen**“ – „**Jistě byl vzkříšen!**“ Jenže Tomášova odpověď je spíš vlašná, ne-li přímo pesimistická: „**Dokud nevidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.**“ Jako kdyby řekl: „Tak to tak neprožívejte, dokud se to nepotvrdí více svědky,

neosvědčí vírou několika generací a církevní koncil to neschválí jako dogma, dokud to církevní otcové neučiní součástí apoštolského vyznání víry, do té doby po mně nechtějte, abych takovým charismatickým extrémním názorům věřil! Nadšení učedníků dostává studenou sprchu. Mizí radost i očekávání, odvaha pouštět se do nových věcí. Bratři a sestry, všimli jste si, jak někdy dokáže jeden jediný vlašný nebo otrávený pohled, jedna věta, slovo, nebo kyselý obličej najednou zcela proměnit náladu a třeba i pohled na věc? A naopak někdy stačí jeden zářivý úsměv, několik slov povzbuzení, podaná ruka, přátelské plácnutí po zádech a tzv. "blbá nálada je pryč". Oč více to platí v duchovním životě! Zvláště když víme, že k ujištění o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, nám nepomůže se plácet po zádech a recitovat citáty z Bible jako kouzelnické zaklínadlo. To ujištění a novou radost z něj nám může dát jedině Ježíš sám, když přijmeme jeho Ducha tak jako učedníci.

Víte, co mě na tom Tomášovském příběhu vždycky znovu fascinuje? To, že Ježíši záleží na každém jednotlivém učedníkovi. On na Tomáše nezapomněl, udělal si na něj speciální čas, po týdnu znovu navštívil učedníky, a ve svém druhém zjevení dokonce vybědne Tomáše, aby se sám přesvědčil. Věřím, že Pán Ježíš má i dnes svůj speciální čas pro každého člověka, pro každého z nás. On touží po tom, aby celá jeho církev byla ujistěná, že je skutečně živý, že není pouhým mravním vzorem z příruček etiky a společenského chování, ale že je živý a má zvláštní a speciální plán a čas na každého z nás.

Také se vám zdá, že v poslední době tak trochu mizí radost a nadšení z životů některých křesťanů, často i našich blízkých, někdy i celých sborů, nebo církví? Jeden kazatel to velmi trefně vystihnul těmito slovy:

„Strhující nadšení, to je to, co potřebujeme. Hořet, nepodlehout rutině, všednosti, fádnosti a stereotypu, trvale udržovat žár lásky ve vztazích k Bohu, k lidem, a ke všemu co děláme. Chybí nám křesťanský, ale i docela obyčejný lidský a občanský zápal, zanícení pro věc, entuziasmus ve službě druhým, elán v misijních aktivitách, sebeobětující se altruismus v pomoci druhým, ochota a schopnost obětovat se, jít nevyšlapanou cestou, to je to oč běží, co oslovuje, inspiruje, co dává životu chuť, barevnost, a vlastně potvrzuje smysl lidské existence. Protože kde chybí horlivost, kde se ztratila vášeň, člověk nebude spokojen, instinktivně ji bude hledat vlastně kdekoliv...“

(Bronislav Matulík, kazatel CB Praha 5 – Smíchov)

Víte, já si myslím, že Ježíšovo druhé zjevení v Jeruzalémě nebylo jen kvůli Tomášovi, dokonce si ani nemyslím, že by ho přišel napomenout k větší víře, i když by to tak z jeho slov „**Nepochybuj a věř**“ možná mohlo vyznít. Já mám za to, že jeden z hlavních důvodů, proč se Ježíš tak brzy mezi učedníky vrátil, byl jeho záměr Tomáše i všechny své věrné naplnit svou radostí a pokojem. Oni potřebovali znovu získat jistotu, nově zapálit již dohasínající víru. Kdo chce zapálit, musí přece sám hořet! Před učedníky je ještě hodně práce, bude zapotřebí zlomit mnohé pochybnosti, získat důvěru těch, kteří je viděli se rozprchnout, když Ježíše zatýkali, bude nutné si upřímně přiznat svou slabost a znova se nasadit a obětovat se pro Boží království, jít nevyšlapanou cestou, i když jedny stopy před námi přece jen vedou – ty, kterými šel náš Pán.....

Po Velikonocích nastává zvláštní čas školy víry – čas, o kterém Ježíš řekl: „**Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.**“ Bratři a sestry, v životě každého křesťana i sboru jsou situace, kde nevidíme dál než na prvních pár kroků, přesto nesmíme pochybovat. Když začneme ztrácet víru, vzpomeňme na Ježíše a jeho rány, ty přesvědčily i Tomáše. Nedovolme, aby nás naše únava naformátovala do stereotypního, mechanického fádního křesťanství, které už nikoho neoslovuje. Možná budeme muset hledat nové cesty a obětovat něco ze svého pohodlí a zvyklosti. To ale jistě nejsou oběti, které se dají srovnat s utrpením, které Ježíš musel vytrpět za nás. Naši Otcové víry doporučovali církvi zvláště ve chvílích krize se vždy znovu vracet k ukřižovanému Kristu. Naše radost a nové nadšení totiž pramení z jeho vítězství nad hříchem a smrtí. On porazil všechny naše pochybnosti, podívejme se s Tomášem na Vzkříšeného Pána a společně s ním v

jistotě víry radostně vyznávejme: „**Můj Pán a můj Bůh**“. Husité měli jeden chorál, kterým si dodávali odvalu a nadšení vždy před bitvou, zpívá se v něm (volně přeloženo): „*Kdo jste Boží bojovníci a bojujete za jeho zákon, prostě jej o pomoc a důvěřujte mu, vždyť nakonec s ním vždy zvítězíte. Kristus vám za škody stojí, stokrát víc slibuje, jestli pro něj někdo život položí, věčný míti bude...*

Amen. - Zazpívejme teď tu píseň.

píseň: 467

Úvod před Večeří Páně:

Bratři a sestry, do našich každodenních zápasů víry, do našich obav a nejistot za zavřené dveře našeho strachu vstupuje náš vzkříšený Pán se slovy: „Pokoj vám“. Dnes budeme slavit památku Kristovy smrti a vzkříšení - tyto Velikonoce již po třetí. Je to pro nás trojnásobné ujištění Boží dobroty a lásky. Nikdo by neměl stát stranou. Kvůli Tomášovi se jeho Pán znovu vrací a zve jej k radostné důvěře.

Jeho slova: „**Nepochybuj a věř**“ patří i nám. Je jedno, jak dlouho jsi již na cestě za Kristem, možná už od malička, možná pár měsíců, pár dní, možná si řekneš „nejsem hoděn“, abych tak často přicházel k této svátosti. Víte, četl jsem tento týden pěkný citát: „**Dělat dobré věci nás neunaví**“. **Pána Boha neunavuje se s námi setkávat, on z toho má radost a těší se na to. Jeho baví nás stále povzbuzovat, On totiž ví jak často padáme a selháváme.** Berme tedy dnešní hostinu Beránkovu jako nově podanou ruku, jako pozvání k novému radostnějšímu a plnějšímu vztahu s Božím Synem, naším Zachráncem a Spasitelem.

Večeře Páně

píseň: 666

přímluvná modlitba + Otče náš

slovo posláni: Ef 1; 3, 11 - 12

požehnání: Fil 4; 19 - 20

píseň: 489